

Gekaleide Molenromp

De bakstenen van de molenromp zijn dermate poreus en verweerd dat de enige andere optie het volledig afbreken en weer opbouwen van de molen was. Die laatste optie was sowieso niet haalbaar en niet verdedigbaar.

Door de ondertussen slechte kwaliteit van de bakstenen zal de afbrokkeling zich blijven voordoen, tenzij de molenromp beter beschermd wordt tegen de weersinvloeden. Dat kan door het toevoegen van een kalei- en kalkverflaag. Het regenwater loopt dan veel vlotter van de molenromp af, in plaats van erin te dringen en verdere schade te veroorzaken.

In eerste instantie werd gezocht naar een kaleikleur die de originele baksteen zou benaderen. Maar na analyse en het reinigen van de gevelbakstenen van de romp bleek dat de romp eigenlijk een palet van kleuren is, die variëren van hel oranje tot diep bruin en zelfs zwart. Bovendien zitten er diverse baksteentypes van verschillende kwaliteiten in de romp verwerkt.

In Vlaanderen werden in het recente verleden na restauratie enkele zeldzame exemplaren van windmolens gekaleid in roodbruine kleur, wat na een tijdje echter een zeer kunstmatige, oneigenlijke kleur teweeg bracht (Outrijve-Avelgem, Oelegem-Ranst). Het Vlaamse agentschap Onroerend Erfgoed stapte daarom sindsdien en terecht van dergelijke optie af en grijpt terug naar de traditionele kaleimethoden. Hierbij wordt de traditie van het “witkalken” gevolgd. In de lage landen werd – en wordt – de romp dan wit gekaleid of antracietzwart geteerd. In deze regio was dit nagenoeg altijd wit.

Recent gebeurde dit nog bij de beschermde ‘Klepmolen’ in Balegem (Oosterzele) die in quasi dezelfde situatie verkeerde. Ook de provinciale Fauconniersmolen in Oordegem (Lede) heeft in vorige eeuw soortgelijke gedaanteverandering ondergaan.

Bijkomend voordeel (en dus ook argument) is dat het witkaleien en het later reinigen en herkaleien veel minder kosten met zich meebrengt.